

од Коста Солев Рацин

Покрај ниви, покрај лаки,
покрај сниските брегови,
вода тече – вода влече
селски солзи, селски маки
селски таги и јадови.
Извор вода извираше
плодно поле наливаше –
амбар селски пуст остана!
Сонце светло ми светеше
гора ми се зеленеше –
в гора пиле песна пее.
Камен лиму в гради легна
стија лиго в коси стегна –
срце селско – векот тажно!
Кој ја сипе, кој ја роси
таја слана што покоси
по нив је то пшениците
по лозјето гроздовите?
Та се житце не зелени
та се грозје не румени,
та од пуста селска мака
аир нема дур одвека?